

vil man see, at dette er en Sag, som altid har været behandlet med stor Barmhertighed og enkelte Gange maaskee endog med en overordentlig stor Tilbageholdenhed. Imidlertid, dette være nu som det vil, saa bør denne Sag være Gjenstand for Behandling fra deres Side, til hvem alle de directe Afgifter ere henlagte. Den Hovedforskjel, der i sin Tid er gjort imellem, hvad man henlagde under Fællesanliggenderne, og hvad man forbeholdt sig som særlig, er nemlig den, at enhver Art af directe Afgifter, der under indbefattet Mandskab, var særlig i sin Natur og i sin Form, og kun enten indirecte Ydelser eller saadanne, som ikke havde med enkelte Indbyggere i Landsdelene at gøre, men forlangtes umiddelbart af selve Landsdelen, bleve behandlede som Fællessager. Man skal huske paa, at en tilsvarende Sag har, forinden der var Spørgsmaal om den saakaldte Krigsskadeserstatning, foreligget, ikke i Rigsdagen, men i selve Rigsraadet, og har der faaet en Afgjørelse, der svarer til den, som indeholdes i det Endringsforslag, jeg ved forrige Behandling stillede, forsaavidt man kan kalde det en Afgjørelse, som idetmindste tilsyneladende hele Rigsraadets Flertal og især Regjeringen var enig om, maatte være det Rette. Da der nemlig i Rigsraadet var Spørgsmaal om, at der vilde blive store Trepesamlinger i Slesvig, og at der mulig endog kunde blive Krig, vare de slesvigiske Medlemmer i Rigsraadet meget stemte for, at de Udgifter, der i den Anledning kunde komme til at paa hvile Beboerne, skulde gjøres til Gjenstand for en Erstatning, der skulde uddrages umiddelbart af Fællesskassen; men baade Regjeringen og Rigsraadet, forsaavidt der deri fremkom nogen nærmere Udtalelse derom, vare af den Formening, at det var Slesvigs særlige Bestyrelse, som havde at afgjøre, hvad der tilkom hver-Eenkelt; og forsaavidt Landsdelen, paa paa Grund af den Overbeholdelse, der havde ramt den, kunde have Krav paa Fællesstaten, maatte den paa det Heles Vegne komme med dette Krav, som da ogsaa ganske vist vilde blive anerkjendt. Det blev dengang — jeg anfører dette blot for at gjøre det klart, hvorledes Sagen stillede sig for Alle — ikke antaget, at

der enten fra Krigsministeren eller Finantsministeren for de fælles Anliggender skulde sendes nogen Commissair, der kunde være Mellemmand ved Afgjørelsen af disse Krav, men at det skulde være Ministeren for Slesvig, fra hvem den Mand udgik, der blev kaldet til at gennemføre denne Sag, just for at det fra første Dieblik kunde være klart, at der her handlede om et Krav, stillet til Indbyggerne i Slesvig angaaende directe Ydelser, altsaa et saadant, som det tilkom dem at fyldestgjøre som Borgere i den særlige Landsdeel Slesvig, og med Hensyn til hvilket Afregning først vilde finde Sted i en Hæelhed med Fællesanliggendernes Repræsentation. Altsaa er jeg overbevist om, at det Forslag, der her foreligger, ikke udtrykker Andet, end at det inden Finantsaarets Slutning maa være afgjort, at Rigsdagen vedkjender sig, at saadanne Krav kunne blive stillede, og at det kun er foreløbig, at de have fundet nogen Afgjørelse allerede indenfor Aarets Slutning, thi ellers vilde de først kunne fremkomme næste Aar; og alle de foreløbige Afgjørelser, som imidlertid havde fundet Sted, vilde da ellers ikke have fundet nogen Legitimation. Derfor er ikke i Mellemtiden havde foreligget nogen Behandling af en Finantslov, vilde Ministeriet have været i den Nødvendighed at handle tildeels paa egen Haand, og det vilde ogsaa, forsaavidt Handlinger af den Natur kunne være baade nødvendige og fornøstige, have kunnet kræve Tak derfor; men der har ligget for en Behandling af en Tillægsbevillingslov — og den har ligget længe for — hvorved dette Spørgsmaal kunde være bragt frem paa en meget simpel og en baade for Ministeriet og os fyldestgjørende Maade. Nu er dette maaskee for Ministeriet en mindre fyldestgjørende Maade her at afgjøre Sagen paa, men for Rigsdagen er den tilstrækkelig fyldestgjørende. Rigsdagen har herved udtalt, at den anseer denne Sag for at maatte komme til at ligge for til Behandling, og den indrømmer, at der allerede uden nogen bestemt Afgjørelse kan være Anledning til at hvide en Forstudssum. At denne er for lille, er jo Regjeringens Sag, thi den kunde jo have stillet Forslag om en større.